

bittreste Kritik over selve Forslaget, at hvis Udkaftet havde været Lov, vilde Rørsør Kommune have kommet til at bære den Skade, som nogle hjemforlovede Soldater paaførte Borgene og Bygningerne i Byen; det forekommer mig, at dette Tilfælde er det allerklarreste Beviis for, at selve Forslaget ikke er begrundet i et retfærdigt Princip. Den ærede Forslagsstiller stiller sig, efter sit Lovforslag, saaledes, at han i alle mulige Tilfælde (det vil sige med Undtagelse af de to Tilfælde i § 6) lægger Uretten ene og alene paa Kommunens Side, selv naar Kommunen vitterlig ikke kan have nogen Skyld. Derimod giver han altid den Skadelidte Ret, og det synes mig heller ingenlunde at kunne siges at være billigt. Rigesom „formildende Omstændigheder“ komme i Betragtning ved enhver anden Forbrydelse eller Forgribelse mod Loven, saaledes forekommer det mig ogsaa, at ligeoverfor den Skadelidte maa, med Hensyn til Kommunernes Ansvar til Erstatningspligt, formildende Omstændigheder kunne komme i Betragtning; den Skadelidte kan ganske vist ogsaa have Uret, kan have forflyldt Noget, uagtet Loven maastee ikke kan ramme ham. Det forekommer mig, at i de Tilfælde, der ligge for i Erindringen, i de saa Tilfælde af Dptøier her i Landet, navnlig i Provindserne — og jeg tænker her nærmest paa de Dptøier, hvortil der ved en tidligere Velighed er alluderet her i Salen, nemlig som have fundet Sted i en Naboby — maa det kunne siges, at ligesaa vist, som det er fordommeligt at smigre og være karakterfvag ligeoverfor Mængden, ligesaa vist er det urigtigt, forfæsteligt og fordommeligt at vise en æggende Trods, at vise en Udforbring til at blive gjort til Martyr.

Formanden: Jeg skal dog henstille til den ærede Taler, om han ikke vil afholde sig fra at gaae ind paa en saadan nærmere Betegnelse af de Personers Forhold, til hvilke han figter. Det Tilfælde, han omtaler, har han ført saa nær frem, at hans Ytringer derom ville kunne overføres paa en vis bestemt Person, men jeg tror ikke, det vil være rigtigt under denne Forhandling at gaae ind paa en sliig Kritik.

Morf: Jeg skal naturligviis rette mig efter den høitærede Formands Anmodning og kun sige, saaledes som jeg har anført, at det forekommer mig, at der kan være Uret ogsaa paa dens Side, som er skadelidt, og at som Følge deraf det, at paalægge Kommunerne ubetinget at give fuld Erstatning, neppe kan ansees for at være retfærdigt.

Den ærede Forslagsstiller har, hvad jeg allerede har antydet, viist sig meget streng mod Kommunerne. Dette, tør jeg sige, fremgaaer omtrent af enhver Paragraf i hans Lovudkast. Jeg haaber, at det ikke vil blive ophøiet til Lov og skal derfor ikke gaae nærmere ind paa dets Enkeltheder; dog er der 2 Punkter, paa hvilke jeg skal tillade mig at henlede Opmærksomheden, idet de forekomme mig at være meget betegnende med Hensyn til den Art af Velwillie, som den ærede Forslagsstiller synes at nære mod Kommunerne. Naar der saaledes siges i § 4, at det skal paalægges Kommunalbestyrelsen inden 2 Døgn at appellere en Kjendelse om Erstatning, og hvis den ikke kan gjøre det i denne for en Kommunalbestyrelse ganske vist overordentlig korte Frist, saa skal den deponere Skadens Beløb, for at erholde en Frist af 14 Døgn til at kunne appellere. Det er en overordentlig streng Bestemmelse ligeoverfor Kommunerne, om hvis Bederhæftighed der dog ikke kan være Tvivl. I § 9 bestemmes, at en saadan Indankning af Kjendelsen vel kan stee til den nærmest overordnede Domstol, men dennes Dom bliver da den afgjørende. Det er ogsaa at behandle Kommunerne exceptionelt, fremfor hvad der ellers pleier at være Rettergangsmaade i Landet, at den kun skal kunne appellere til den nærmeste Domstol og ikke kunne gaae til Høiesteret, naar den mener sig forurettet ved den affagte Dom.

Jeg skal endnu kun tillade mig et Par enkelte smaa Bemærkninger. Man har nævnt Borgernes Forpligtelse til at ile til og sørge for at standse Dpløb, naar de finde Sted, og da henviist til Politikorpsene, hvorved man vel ogsaa har tænkt paa Borgerkorpsene i de Byer, hvor den førstnævnte Institution ikke findes. Det er allerede blevet fremhævet af den høitærede Justitsminister, at det turde være temmelig betænkeligt at nære Dnsket om, at